Entrada

MÒNICA 03. CAMINAR I ESCOLTAR EL TESTIMONI

(Mentre el cor calla després del darrer cant, la Mònica a casa seva prega: “No sé si hi ets, però no puc més. Tot el dia aguantant i ara aquí, sola. Estic desfeta. Que fort. Que dur. No hi ha dret!! Som tants els que avui estem igual...”)

La Mònica se sent absolutament sola i perduda. Ha quedat paralitzada i a la seva ment s’ha fet una buidor absoluta. Agafa el mòbil i sense entendre massa el que vol, li envia a la Glòria un correu: ***SOS, et necessito. Crec que el dilluns abandono i no sé què em passarà***. Encara que ja és una mica tard, i sense esperar-ho, ***la Glòria li respon: Demà a les 10 t’espero, no pensis en res, jo m’encarrego de tot.***

Les dues amigues han sortit a caminar pels indrets muntanyencs que rodegen el monestir. En veure’s s’han abraçat i poc després han sortit. La Glòria li ha dit: ***Sapsquè? Si et sembla anem en silenci. Tenim hores per endavant.***

Al cap d’una hora arriben a l’ermita de Santa Magdalena. No hi ha ningú i la capella està tancada. Elles, assegudes en el banc de pedra, comencen a xerrar. La Mònica pregunta: ***Glòria, com és que ets creient fins a fer-te monja? Quan estudiàvem eres atea, te’n recordes? Mai hem parlat d’això; però crec que ara és el moment. Vols?***

Resulta que la Glòria era atea. Més aviat era absolutament lluny de tota dimensió religiosa, i per situar-se davant dels altres es deia atea. Vivia ben al marge de tota fe. Fins que un dia, anant amb un amic en tren cap a la platja, ell li va preguntar si creia en Déu. La Glòria respon que no, i que és un tema que de moment no l’interessa. ***El company li diu: Està bé, però si algun dia Déu truca a la teva porta pot passar que canviïs d’opinió.***

La Glòria des d’aquell dia es preguntava si potser estava equivocada amb el seu “ateisme”. I si fos cert, que Déu existís? Molts dies es feia la mateixa pregunta. Començava a entendre que no era una pregunta metafísica, sinó que podia afectar tota la seva vida. Al cap d’unes setmanes va entrar en una església. ***El que em va passar no ho sé explicar, però vaig entrar dubtosa i vaig sortir creient... fins ara.***

Al vespre la Mònica torna a estar a casa. Caminar, respirar nous aires, **escoltar el silenci** i la seva amiga, li ha anat molt bé. **En el seu interior s’ha encès una llum**. Té molt clar que **si hi ha Déu la seva vida farà un canvi**. **De moment no abandona la feina**. Demà com sempre seguirà la seva lluita; i torna a trobar en la pregària i el silenci una ajuda, una força i energia per seguir afrontant el **mobbing.**

Déu, si hi ets, manifesta’t d’alguna manera que pugui entendre. Crec que et necessito. La veritat és que desitjo de tot cor que estiguis a prop meu.